

Hồi Thứ Ba Mười Tư

NGŨ NHẠC THẦN QUÂN

Thái Phụng Tiên tử thật ra cũng chẳng muốn ngược đãi Nhạc Nhạn Linh, song chẳng qua vì nhất thời tức giận mới có hành động nghiên cứu, nên nghe tiếng liền thừa cơ buông tay ra, quay mặt lạnh lùng nói:

– Xin chào lệnh chủ và bang chủ.

Nhạc Nhạn Linh vừa hết đau đớn, thần trí liền tỉnh táo, bèn đưa mắt nhìn, bất giác ngạc nhiên thán nhủ:

“Sao họ cũng đến đây thế này?”

Chỉ thấy Dao Trì Long Nữ với Thiên Phụng bang chủ đang đứng dưới hai ngọn tùng, hai bên họ là các thủ hạ trong bang, hình thành thế đối lập từ xa, nhưng lúc này mắt hai nàng đều tập trung vào mặt Thái Phụng Tiên Tử.

Thiên Phụng bang chủ lạnh lùng cười nói:

– Chẳng hay người này đã đắc tội Tiên Tử ở chỗ nào vậy?

Thái Phụng Tiên Tử ngoảnh nhìn Nhạc Nhạn Linh, đoạn cười nói:

– Bang chủ chẳng phải mới đến, tình tiết bên trong chẳng lẽ phải cần tiểu muội nói nữa hay sao?

Thiên Phụng bang chủ cười khẩy:

– Y ngăn cản Thất Tàn Tẩu theo về với Mật Tông Tây Tạng, đó chẳng có gì là không đúng, phải chăng tiên tử trách về điều ấy?

– Đúng vậy, bởi vì tiểu muội đã hứa là không can thiệp!

Dao Trì Long Nữ lạnh lùng tiếp lời:

– Vậy lẽ ra Tiên Tử không nên cản trở kẻ khác, bởi vì Tiên Tử đâu có cam kết với tông chủ Mật Tông là bảo vệ sự an toàn cho Thất Tàn Tẩu!

Thái Phụng Tiên Tử thản nhiên cười:

– Về mặt đạo lý tiểu muội tựa hồ như có trách nhiệm quân bình cục thế, bởi vì y thị vợ vãi từ Tây Tạng đến, không đủ nhân lực, đương nhiên chẳng thể đối kháng với hai vị. Do đó tiểu muội mới quyết định tặng cho y thị một hạ thủ trung bình, vậy đâu có gì là sai?

Thiên Phụng bang chủ cười khẩy:

– Vì sự an nguy của võ lâm Trung Nguyên, lẽ ra Tiên Tử không nên

làm vậy!

Thái Phụng Tiên Tử vẫn thản nhiên cười:

– Tiểu muội chẳng bao giờ bận tâm đến nên hay không nên, mà chỉ cần biết là mình có thích làm hay không, hai vị hẳn không còn lấy làm lạ nữa rồi chứ gì?

Dao Trì Long Nữ và Thiên Phụng bang chủ nghe vậy, liền đều mất rục hàn quang và tiến tới một bước nói:

– Vì tương lai của võ lâm Trung Nguyên, xin Tiên Tử lượng thứ cho tiểu muội được thọ giáo vài chiêu!

Hai người không hẹn cùng thốt ra những lời nói giống nhau, bất giác cùng ngẩn người, lạnh lùng đưa mắt nhìn nhau.

Nhạc Nhạn Linh thấy vậy, thềm thở dài nghĩ:

“Nhất sơn nan nhị hổ, các nàng hoàn toàn không nhường nhịn nhau, xem ra chốn giang hồ từ nay quả là hỗn loạn. Ôi, rất tiếc là Nhạc Nhạn Linh này võ công không bằng họ, và sinh mạng lại quá ngắn ngủi, có lẽ chẳng giúp gì được cho tương lai giang hồ.”

Trong khi ấy, Thái Phụng Tiên Tử kinh hãi thềm nhủ:

“Một Dao Trì Long Nữ mình đã khó giành phần thắng, nếu thêm Thiên Phụng bang chủ, hôm nay mình bại là chắc, xem ra hôm nay mình đành phải buông bỏ Nhạc Nhạn Linh rồi.”

Ý nghĩ chỉ lóe lên trong chớp mắt, song vẫn thản nhiên cười nói:

– Hai vị xem trọng tiểu muội thế này, thật tiểu muội rất lấy làm vinh dự.

Dao Trì Long Nữ và Thiên Phụng bang chủ đưa mắt nhìn nhau, cùng lạnh lùng nói:

– Tiểu muội xin phép được thọ giáo trước!

Nói xong hai nàng lại bất giác ngẩn người, Thiên Phụng bang chủ quay sang Dao Trì Long Nữ cười khẩy nói:

– Lệnh chủ, bằng cách nào để phân chia trước sau, tiểu muội xin được nghe cao kiến!

Dao Trì Long Nữ nào chịu kém, liền lạnh lùng trả đũa:

– Vậy theo ý bang chủ thì sao?

Thái Phụng Tiên Tử thấy vậy liền động tâm thềm nhủ:

“Đây thật là một cơ hội tốt!”

Đoạn bèn cười nói:

– Theo ý tiểu muội thì chi bằng nhân dịp này chúng ta hãy quyết một phen thắng bại tại đây.

Thần Toán Long Nữ nghe vậy, kinh hãi thâm nhủ:

“Lúc này đang trong đêm rừng hang hổ, nếu ba người mà xung đột nhau thì kết quả sau cùng không tam bại câu thương thì cũng sức cùng lực kiệt, vậy thì quá lợi ích cho phái Mật Tông còn gì?”

Nghĩ đoạn liền cất tiếng nói:

– Lệnh chủ, không nên vậy, nếu vì sự tôn vong của chúng sinh thiên hạ, nhất thời khuất nhục chẳng có gì đáng kể, còn như hôm nay không nhẫn nhịn được thì kẻ đắc lợi sau cùng hẳn là Mật Tông Tây Tạng.

Nhạc Nhạn Linh nghe vậy hết sức cảm động, thâm nhủ:

“Thần Toán Long Nữ quả là thông minh tài trí hơn người, Dao Trì Long Nữ có năng ta phò tá thật là phúc đức của chúng sinh thiên hạ.”

Thiên Phụng bang chủ chẳng phải ngu ngốc, nghe vậy liền nghĩ kỹ lại, quả nhận thấy lúc này tại đây mà muốn đối lập với Dao Trì Long Nữ thì chỉ có hại chứ không có lợi cho bản thân mình và cả bang chúng, về mặt bất giác trở nên hòa hoãn hơn.

Thái Phụng Tiên Tử thấy vậy biết ở lại đây lâu chỉ có hại, thâm nhủ:

“Nếu mình đem Nhạc Nhạn Linh đi, nhất định họ sẽ ngăn cản, đằng nào để chàng lại họ cũng không làm hại, thôi thì cứ để chàng ở lại đây cũng được.”

Nàng chẳng hiểu vì sao mình lại quan tâm đến Nhạc Nhạn Linh thế này, chỉ theo trực giác cảm thấy sự an nguy của chàng còn hơn của mình nhiều.

Thái Phụng Tiên Tử nghĩ vậy bèn cười nói:

– Tiểu muội thủ hạ không đủ nhân lực, hôm nay có lẽ đành phải đón nhận sự chỉ giáo của hai vị rồi.

Thần Toán Long Nữ vội tiếp lời:

– Sự phân biệt thắng bại không cần phải vội vàng như thế này....

Thái Phụng Tiên Tử cười:

– Kế hoãn binh của Long Nữ khá lắm, nhưng khi nào các vị quyết đấu với tông chủ Mật Tông, xin đừng quên là tiểu muội cũng đang chờ thu lợi ngư ông đấy nhé.

Đoạn liếc mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh quay người phi thân bỏ đi, chỉ

hai lượt tung mình đã mất dạng ở bên kia bờ tường.

Thiên Phụng bang chủ lạnh lùng quét mắt nhìn Dao Trì Long Nữ, đoạn quay về phía bang chúng nói:

– Chúng ta hãy tiến lên theo phía trái.

Dứt lời liền dẫn trước phóng đi lên Phi Vân trại theo phía trái, tất cả thuộc hạ Thiên Phụng bang chủ cũng liền theo sau bang chủ vượt qua bờ tường, phóng đi lên núi.

Nhạc Nhạn Linh hoạt động cổ tay phải, cất bước đi về phía Dao Trì Long Nữ.

Dao Trì Long Nữ nghe tim đập rộn rạo, thần thái thoáng lộ vẻ bối rối, đôi môi khẽ mấp máy, như không biết nói gì mới phải.

Nhạc Nhạn Linh dừng lại trước mặt Dao Trì Long Nữ chừng năm thước, vòng tay thi lễ nói:

– Lệnh chủ đại trí, đại dũng, tại hạ thật hết sức mừng cho đồng đạo võ lâm, hiện Thiên Phụng bang chủ đã tiến công vào cư trú của Mật Tông Tây Tạng, những mong lệnh chủ hãy nghĩ đến đức hiếu sinh của trời cao, hợp tác cùng Thiên Phụng bang chủ mà diệt trừ mầm hoạ trong tương lai này.

Dao Trì Long Nữ vốn đang bối rối, nhưng giờ đây nghe Nhạc Nhạn Linh bảo mình hợp tác với Thiên Phụng bang chủ liền bực tức lạnh lùng nói:

– Các hạ quan tâm đến sự an nguy của nàng ta quá hả?

Nhạc Nhạn Linh ngăn người:

– Tại hạ không phải chỉ quan tâm đến một vài khía cạnh, mà quả tình là lo cho an nguy của toàn thể võ lâm Trung Nguyên trong tương lai.

Dao Trì Long Nữ cười khẩy:

– Các hạ lòng dạ thật từ bi, nhưng rất tiếc là bổn lệnh chủ không muốn chịu sự chi phối của các hạ.

Nhạc Nhạn Linh lòng trĩu xuống thầm nhủ:

“Mình thật quá ngây thơ, một lệnh chủ chỉ huy mấy vạn như nàng, sao chịu nghe lời nói của một kẻ vô danh như mình kia chứ? Ôi, xem ra mình tự hành động là hơn.”

Đoạn ngẩng lên cười nói:

– Lệnh chủ nói cũng phải, tại hạ thật lẩm điều!

Đoạn liền quay người phóng nhanh lên núi Phi Vân trại.

Dao Trì Long Nữ biến sắc mặt, cất bước toan đuổi theo, nhưng đã bị Thần Toán Long Nữ kéo giữ lại.

Dao Trì Long Nữ hồi hả nói:

– Sao lại ngăn cản bốn lệnh chủ, y... y đã đi xa mất rồi.

Thần Toán Long Nữ nghiêm giọng:

– Lệnh chủ đừng quên là Thái Phụng Tiên Tử luôn lúc nào cũng chờ thu lợi ngư ông, bốn toạ sở dĩ giữ lệnh chủ lại chính là để bàn tính kế hoạch đối phó với y thị.

Dao Trì Long Nữ đưa mắt nhìn theo Nhạc Nhạc Linh đã đi xa, thắc mắc nói:

– Y thị không ở đây, đối phó thế nào chứ?

Thần Toán Long Nữ vẻ tự tin:

– Thái Phụng Tiên Tử chắc chắn không yên tâm để cho Nhạc Nhạc Linh ở bên lệnh chủ và Thiên Phụng bang chủ, trong thời gian này y thị hẳn là luôn bám theo Nhạc Nhạc Linh, lệnh chủ muốn trừ khử y thị, đây là một cơ hội duy nhất.

Dao Trì Long Nữ rung động cõi lòng, buột miệng:

– Y thị bám theo Nhạc Nhạc Linh để làm gì? Bốn lệnh chủ phải trừ khử y thị bằng cách nào?

– Mục đích của y thị có lẽ cũng giống như lệnh chủ, lệnh chủ muốn trừ khử y thị, chỉ cần kín đáo theo sau Nhạc Nhạc Linh, khi nào có cơ hội, hãy khiến y thị lọt vào Phi Vân trại, để y thị quyết đấu với tông chủ Mật Tông, như vậy kẻ thu lợi ngư ông chính là chúng ta.

Kế sách ấy độc đáo, nhưng ít nhiều cũng không được quang minh chính đại, định phản đối nhưng chợt động tâm, lại bằng lòng nói:

– Tốt lắm, chúng ta đi theo ngay.

Thần Toán Long Nữ liền lắc đầu lắc bả:

– Chẳng phải người muốn giành được cơ hội thực sự tốt này, mà là không muốn cho Thái Phụng Tiên Tử giành mất Nhạc Nhạc Linh.

Đoạn quay sang quét mắt nhìn mọi người nói:

– Chúng ta hãy tiến lên Phi Vân trại, nếu bốn toạ đoán không lầm, hiện đã không còn chướng ngại nữa rồi.

Đoạn liền cùng mọi người cất bước theo sau Dao Trì Long Nữ.

Nhạc Nhạc Linh ra khỏi bờ tường, liền thi triển khinh công phóng đi lên núi.

Chàng biết rõ nơi đây là căn cứ địa để xâm nhập Trung Nguyên của

phái Mật Tông và ngọn núi địa thế hiểm trở, chẵn chẵn phải có người phòng thủ, nên chàng hết sức cẩn thận từng bước đi một.

Thế nhưng sự thật lại hoàn toàn khác, chàng vượt đến bốn năm mươi trượng mà cũng chẳng có chút động tĩnh nào.

Lúc này, cách đầu chàng chừng bốn mươi trượng, có một tảng đá to, có thể tạm dừng chân nghỉ ngơi, Nhạc Nhạn Linh cảnh giác thềm nhủ:

“Đó là một chỗ mai phục đột kích rất tốt, mình phải hết sức thận trọng mới được.”

Thế nhưng, lần này chàng cũng đoán lầm, bởi chàng lên tới cách tảng đá ấy chỉ còn chừng một trượng mà vẫn không thấy động tĩnh gì.

Nhạc Nhạn Linh tung mình lên trên tảng đá, đưa mắt nhìn bất giác rúng động cõi lòng.

Chỉ thấy trên tảng đá nằm ngổn ngang mười mấy tử thi mặt mày vằn vện, cạnh đó là mười mấy ống đồng nhỏ, hiển nhiên là những ống đồng này là dùng để phóng ám khí.

Nhạc Nhạn Linh cúi người nhặt lấy một ống đồng trút ngược ra, liền tức biến sắc mặt, thì ra trong ống đồng là vô số châm bạc màu lam nhỏ li ty như lông bò, hiển nhiên đều có tẩm kịch độc.

Nhạc Nhạn Linh thờ thẩn nhìn những mũi châm bạc, thắc mắc nói:

– Nếu như họ dùng những độc châm này từ trên cao phóng xuống, đối phương dù có ba đầu sáu tay cũng khó lòng mà tránh khỏi, vậy ai đã cứu mình thế nhỉ?

Ngay khi ấy, một bóng trắng nhanh như chớp lướt qua sau lưng chàng, cách hơn một trượng, bấy giờ chàng đang tập trung tư tưởng để suy đoán người đã cứu mình, lại thêm người ấy võ công cao tuyệt, nên chàng không hề phát giác.

Nhạc Nhạn Linh suy ngẫm một hồi, không tìm ra được câu giải đáp, đành nói:

– Người cứu mình hẳn là ở trên đỉnh núi, mình đi lên sẽ rõ ngay.

Đoạn liền tiếp tục phi thân lên đỉnh núi, nơi đó cách đỉnh núi chỉ còn khoảng trăm trượng, Nhạc Nhạn Linh lúc này đã biết có người ngầm trợ giúp nên hành động không còn e ngại như trước nữa, nên chẳng mấy chốc đã lên đến đỉnh núi.

Chỉ thấy trên đỉnh núi cũng có khoảng ba mươi tử thi nằm la liệt, và bên cạnh mỗi người cũng có một chiếc ống đồng, hiển nhiên là những người này cũng có trách nhiệm canh phòng kẻ địch xâm nhập.

Nhạc Nhạn Linh hết sức thắc mắc, vừa đưa mắt nhìn, bỗng nghe ngoài xa vang lên một tiếng chim phụng kêu lên thảm thiết, liền đưa mắt nhìn về phía ấy.

Khi nhìn rõ, bất giác ngẩn người, chỉ thấy một con chim phụng to lớn, sà nhanh xuống, rồi thì khuất dạng xuống mặt đỉnh núi, có lẽ đó là một vực thẳm.

Nhạc Nhạn Linh tưởng là chim phụng của Thái Phụng Tiên Tử đã bị bọn người phái Mật Tông Tây Tạng đả thương, bất giác xông tới trước mấy bước, đó cơ hồ là phản ứng vô thức, chàng chỉ cảm thấy mình nên giúp Thái Phụng Tiên Tử, còn như nguyên nhân vì sao thì chàng không sao giải thích được.

Nhạc Nhạn Linh quét mắt nhìn quanh thấy đỉnh núi này rất là bằng phẳng, rộng đến hàng mấy dặm, chỉ rải rác vài bụi cỏ dại mọc trong khe đá, ngoài ra không có một ngọn cây, hết sức hoang vu.

Nhạc Nhạn Linh đi nhanh về phía chim phụng rơi, đến bên bờ vực, đưa mắt nhìn xuống, thì ra bên dưới là một cốc địa tròn như chậu rửa mặt, xung quanh như không có lối ra, trên mặt đất cỏ mọc xanh rì nhưng đầy rẫy xương trắng, thỉnh thoảng có vài con rết vàng bò giữa đống xương trắng, trông thật ghê rợn.

Xung quanh bãi cỏ dưới chân núi có rất nhiều hang nhỏ, hầu hết đều có bóng dáng lỗ rần rết, có lẽ thấy đều đã trở thành sào huyết của chúng.

Nhạc Nhạn Linh nhìn một hồi, thẫm nhủ:

“Chả lẽ bọn người phái Mật Tông cư trú trong những thạch động ấy?”

Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng trong trẻo lạnh lùng nói:

– Các hạ có trông thấy người của Thiên Phụng bang chủ không ?

Nhạc Nhạn Linh quay phắt lại, chỉ thấy Dao Trì Long Nữ đang đứng cách chừng một trượng, lòng liền nghĩ nhanh:

“Nàng ta lên đây từ lúc nào, chả lẽ những người kia do chính nàng ta đã hạ sát?”

Đoạn với giọng nhạt nhẽo nói:

– Tại hạ không trông thấy! Những người kia đều do lệnh chủ giết phải không?

Dứt lời, đưa tay chỉ về phía những tử thi trên đỉnh núi.

Dao Trì Long Nữ lạnh lùng nói:

– Bỏn bang chủ sao lại phải giết họ chứ?

Nhạc Nhạn Linh thoáng nhường mày:

– Vậy là tại hạ đã đoán lầm rồi!

– Vì sao các hạ lại đoán là bỏn lệnh chủ?

Giọng nói Dao Trì Long Nữ không còn lạnh lùng như trước nữa.

Nhạc Nhạn Linh nhếch môi cười:

– Không vì sao cả, bởi tại hạ chưa thấy Thiên Phụng bang chủ có mặt nên mới nghĩ là do lệnh chủ đã gây ra.

– Tuy họ không phải do bỏn lệnh chủ hạ sát, nhưng tin chắc cũng không phải do Thiên Phụng bang chủ.

Bỗng, một giọng trong trẻo tiếp lời:

– Không sai, quả đúng là không phải do bỏn bang chủ hạ sát.

Dứt lời, ngoài năm trượng đã chậm rãi bước ra Thiên Phụng bang chủ với các thủ hạ trong bang.

Dao Trì Long Nữ lo lắng thầm hỏi:

“Phen này người của mình chưa đến, có lẽ sẽ thua thiệt mất!”

Thiên Phụng bang chủ lạnh lùng cười nói:

– Lệnh chủ chỉ đến đây một mình thôi ư?

Dao Trì Long Nữ cười khẩy:

– Vậy thật là một cơ hội tốt cho bang chủ!

Thiên Phụng bang chủ cười khẩy:

– Tiểu muội tuy tự biết không phải địch thủ của lệnh chủ nhưng việc giữa hai ta cũng không cần đến kẻ thứ ba nhúng tay vào.

– Vậy là tiểu muội đã chiếm phần hơn rồi!

Dao Trì Long Nữ nói xong định cất bước tiến tới.

Nhạc Nhạn Linh thấy vậy hoảng kinh thầm nhủ:

“Hay nhỉ! Hai người vừa mới gặp mặt đã muốn đánh nhau, ngoài ra không còn biết đến gì khác nữa.”

Nhưng chàng lại không biết nên khuyên giải thế nào, bởi qua kinh nghiệm trước đây, chàng biết là mình bất luận khuyên bên nào thì bên kia cũng không đồng ý.

Ngay khi ấy, bỗng bên kia bờ vực bên kia vang lên tiếng cười to nói:

– Hai vị đến đây đều vì cùng một mục đích, hiện đại họa chưa trừ, hai vị lại bốc đồng tranh chấp thế này, vậy thì trái lại với nguyên ý rồi

còn gì.

Nhạc Nhạn Linh liền đưa mắt về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy đó một lão nhân áo lam, tuổi trạc chín mươi, dáng người to khỏe, râu tóc bạc phơ, mày dài mắt hổ, sắc mặt hồng hào, hai mắt sáng quắc, tướng mạo dũng mãnh nhưng đầy vẻ hiền từ.

Theo sau lão nhân này có khoảng ba mươi nam nữ, người nào cũng mắt rục thần quang, hiển nhiên đều là các nhân vật kiệt xuất của tam sơn ngũ nhạc.

Nhạc Nhạn Linh bất giác thán khen:

“Tướng mạo thật là uy vũ!”

Dao Trì Long Nữ với Thiên Phụng bang chủ vừa thấy lão nhân này, vẻ tức giận trên mặt đều liền tan biến, đồng thanh nói:

– Thì ra là Ngũ Nhạc Thần Quân, thật không ngờ vì chút việc nhỏ nhặt này lại làm phiền lão nhân gia phải vất vả bôn ba.

Nội qua lối xưng hô cũng đủ biết địa vị lão nhân này trên chốn giang hồ cao đến dường nào.

Nhạc Nhạn Linh vừa nghe lão nhân này chính là Ngũ Nhạc Thần Quân liền cảm thấy như bị ngàn cân nện vào, bất giác thoái lui hai bước, mặt mày thất sắc.

Ngũ Nhạc Thần Quân nói:

– Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách! Lão phu tuy đã già nua mục trí, song dẫu sao cũng vẫn là một phần tử trong giới võ lâm, trách nhiệm đâu thể nhẹ hơn người khác.

Dứt lời đoàn người đã đi đến gần.

Lúc này, phía kia cũng đã xuất hiện nhóm người của Dao Trì Long Nữ.

Thiên Phụng bang chủ mỉm cười nói:

– Chẳng hay Thần Quân có cao kiến gì?

Ngũ Nhạc Thần Quân không trả lời Thiên Phụng bang chủ mà quay sang Dao Trì Long Nữ hỏi:

– Thái Phụng Tiên Tử bị lệnh chủ đánh rơi xuống vực, chẳng hay đã chết hay chưa?

Dao Trì Long Nữ đỏ mặt:

– Dường như y thị chưa rơi xuống đáy cốc, có lẽ đã dừng lại trên một mỏm đá nào đó.

Ngũ Nhạc Thần Quân nghiêm giọng:

– Không thể để ả ta sống được, nếu ả ta còn sống trên cõi đời là chốn giang hồ e khó có ngày bình yên, hiện vấn đề bức thiết nhất là làm cách nào trừ khử ả ta.

Hai nàng nghĩ thấy cũng đúng, nếu không, Thái Phụng Tiên Tử mà thương thế bình phục thì khó mà hạ thủ được nữa.

Thần Toán Long Nữ đi đến gần, đưa mắt nhìn Ngũ Nhạc Thần Quân nói:

– Thần Quân định phái người đi phải không ?

Ngũ Nhạc Thần Quân trầm ngâm:

– Lão phu quả có ý ấy, nhưng e là người đó chưa đến nơi đã thương vong dưới tay ả ta rồi.

Thần Toán Long Nữ cười:

– Cho nên cần phải phái một người mà y thị không giết chứ gì?

Dao Trì Long Nữ và Thiên Phụng bang chủ nghe vậy đều cả kinh, bất giác cùng đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh, khi tiếp xúc với ánh mắt của chàng, hai nàng liền nghe lòng rúng động, thầm nói:

“Ánh mắt lạnh quá, đây là lần đầu tiên mình mới thấy!”